

diegenen gevonden, bij wie door al te groote veranderingen een succes der operatie onmogelijk wordt. Hierop en op onze plicht het menschenleven niet meer te verbitteren dan noodig is, baseerde RIEDEL vroeger den raad niet aan het eind, maar aan het begin der tragedie te opereeren.

ROTGANS.

INGEZONDEN.

Geachte Redactie!

Lezende in het boekje „een inleiding in de praktijk voor den praktizeerenden geneesheer” door J. J. KNAP GZ. trof mij het volgende, op blz. 24: „als iedere medische dienst, dient het afgeven van een medisch attest, steeds gehonoreerd te worden”. Dit staat er, zonder meer; een vaststaand feit dus. Toch is het dit volstrekt niet; immers een der grootste Rijksinstellingen, de Posterijen, honoreert het afgeven van medische attesten niet. Tenminste niet ten plattelande, van de steden weet ik het niet (ik meen dat in Amsterdam een speciale Post-arts is?). Wordt hier een brievenbode of briefengaarder ziek, de arts moet een verklaring afgeven, niet alleen dat de man ziek is, maar tevens aan welke ziekte hij lijdende is. Duurt de ziekte lang, dan moet elke maand zoo'n attest worden afgegeven.

Mijn vraag aan U is nu deze: Is deze vreemde wijze van doen overal zoo op het platteland? en zoo ja, ligt het dan niet op den weg van onze Maatschappij om hierin verandering pogen te brengen. Men kan wel, zooals sommige leden mij ook antwoordden op de vergadering van den Zutphensche Kring, waar ik deze zaak besprak, het attest laten betalen door den patiënt zelf, maar dit lijkt mij onbillijk. Immers het attest wordt afgegeven aan, en in het belang der Posterijen, evenals bij verzekering-maatschappijen het attest in het belang is dier maatschappijen en dan ook door deze gehonoreerd wordt (of behoort te worden). Tevens zou dan aan de directie der Posterijen, die dezen misstand gaarne uit den weg zal willen ruimen, gevraagd moeten worden het invullen der diagnose te laten vervallen uit het attest.

U dankend voor de plaatsing

Steenderen, 19 Juli 1903.

E. W. DE FLINES S.AZN.

Geachte Redactie!

Als student heb ik eens een promotie in de medische faculteit bijgewoond, waarbij de doctorandus o. a. deze stelling moest verdedigen: „Ook van hygiënisch standpunt is zondagsrust noodzakelijk”. De hoogleeraar, die hem er over aanviel, beweerde o. a. dat er wetenschappelijk geen verschil was tusschen Zondag en een van de „werk”dagen. Moge dit al waar zijn, praktisch (en dit is juist van het grootste gewicht) is er wel degelijk verschil. En ik acht het van het grootste belang voor ons volk, en voor ons allen, dat verschil te handhaven. Als op één dag alle werkzaamheden stil staan,

alle arbeiders (zoowel die „met het hoofd” als de anderen) rust genieten, dan komt zoo'n rustdag ook voor den eenling het meest tot zijn recht. Moet de arbeider, de machinist, de koetsier, de kellner, de conducteur rustdag houden als moeder de vrouw juist bezig is met vegeu, stoffen, wasschen en plassen, dan heeft zoo'n man niet veel aan zijn dagje, zou ik denken. Bestaat er één dag in de week, die als rustdag een eenigszins feestelijk karakter heeft, dan heeft men ook de meeste kans, dat zelfs in de armste gezinnen ten minste eens in de week schoonmaak van lijf, goed en huis wordt gehouden. Bevordert men dus het vieren van den Zondag, die aan dien idealen, algemeen gevierden wekelijkschen rustdag toch zeker nog het meest nabijkomt, dan doet men goed aan een der grootste volksbelangen. En het komt mij voor, dat wij, medici, daaraan kunnen medewerken ook door onze „Algemeene Vergadering” voortaan niet meer op Zondagavond, maar op een anderen dag te doen aanvangen. Daartoe Hoofdbestuur en leden onzer Maatschappij op te wekken is het doel van dit schrijven. Bovendien, voldoet men aan dezen wensch, dan stelt men meteen die leden onzer Maatschappij, die, uit welk beginsel dan oock, 'sZondags zoo min mogelijk of heelemaal niet reizen, in staat de gezellige Algemeene Vergadering geheel bij te wonen.

Kampen, 19 Juli 1893.

W. TEN KATE.

BERICHTEN.

Wetten, Besluiten, Officieele verslagen, enz.

De *Staats-Courant* van 17 Juli n°. 165 bevat de bij Koninklijk besluit goedgekeurde Statuten der vereeniging „Wijkverpleging Twentstraat te 's-Gravenhage”, die zich ten doel stelt hulp te verleenen aan behoeftige zieken, gewonden en kraamvrouwen in eigen woning, in het wijklokaal gezondheidsbad en te doen geven onder toezicht der verpleegster, en aan den gemeentearts der zevende onderstandswijk gelegenheid te verschaffen om, bijgestaan door een of meer verpleegsters, polikliniek te houden in het wijklokaal der vereeniging en aldaar eersten bijstand te verleenen bij ongelukken.

Voorts bevat hetzelfde nummer van de *Staats-Courant* de bij Koninklijk besluit bewilligde akte van oprichting eener naamlooze vennootschap: Maatschappij tot exploitatie van het sanatorium voor longlijders „Erica” bij Nunspeet. Deze vennootschap heeft ten doel het aankopen van grond onder Nunspeet en het daarop bouwen en exploiteeren van een sanatorium voor longlijders.

De *Staats-Courant* van 20 Juli n°. 167 bevat de bij Koninklijk besluit goedgekeurde Statuten van de Vereeniging: Afdeeling Giessendam der Zuid-Hollandsche vereeniging „Het Groene Kruis”.

De *Staats-Courant* van 22 Juli n°. 169 bevat de bij Koninklijk besluit goedgekeurde Statuten der Vereeniging: Centraal Bureau voor ziekenverpleging uitgaande van de Afdeeling 's-Gravenhage van den Nederlandschen Bond voor ziekenverpleging.